

Činohra Její pastorkyně v NDM je divadlem vášní

Představitelé hlavních rolí se zdárně chopili velkých hereckých příležitostí

**ohlédnutí
za divadelní premiérou**

Ostrava – Činohra Národního divadla moravskoslezského nastudovala pod názvem Její pastorkyně (originál Její pastorkyňa) drama Gabriely Preissové. Proč dnes inscenovat stěžejní dílo českého realismu? Nejen pro poutavý příběh, nejen pro téma, které je věčné, nejen pro velké herecké příležitosti.

Režisér Martin Františák svými nejvydařenějšími díly (vzpomeňme hry Doma a Nevěsta) výrazně vstupuje nejen do debaty o naší národní identitě, ale také znovu a znovu připomíná, co všechno patří k osobní identitě každého lidského jedince.

Jan Štěpánek na rozlehlou scénu umístil jen stůl a pár židlí a na druhou stranu starou skříň. Do popředí dal malou truhličku, a do tohoto reálného světa příběhu nechává některé postavy sejít po šikmém ploše ze zvýšeného pozadí. Silně působí také obraz malého pokojíčku s kolébkou, vytvořený velmi umně spuštěním rozměrné jednobarevné tmavé stěny s prosvětleným výřezem.

Zoja Mikotová v choreografii vychází ze slováckého verbuňku a vůbec lidového tance. Kostýmy Marka Cpina obsahují prvky lidového kroje. Nikos Engonidis v hudbě také využívá motivy lidových písní i hry na tradiční nástroje.

Velkých hereckých příležitostí se v ostravské Její pastorkyni se zdarem chopili představitelé všech hlavních rolí, přesto nade všemi ční

MARIE LOGOJDOVÁ jako kostelníčka Buryjovka v Její pastorkyni na scéně Divadla Jiřího Myrona v Ostravě.

Foto: Národní divadlo moravskoslezské

výkon Alexandry Gasnárkové v postavě stařenky Buryjovky.

Herečka tu jakoby vstoupila na jeviště přímo z venkovského světa prodchnutého moudrou prostotou a laskavostí. Alexandra Gasnárková však mistrně vyjadřuje i určitou slabost a bezradnost starého člověka, postrádajícího sílu postavit se tlaku okolí.

Gabriela Míkulková v roli Jenůfy uplatňuje řeč těla, její výkon je postaven na gestu pro velké jeviště, ostatně režie sama se právě o sdělení vyplývající z obrazů vytvářených občas i vzájemnými strnulými postoji jednájících postav opírá: postavy často

ustrnou v konfliktu, v láskyplném či utišujícím objetí.

V čem je síla

Marie Logojdová svoji kostelníčku Buryjovku nechává působit skrze hrdost vyjadřovanou sebejistým projevem, aby v okamžiku vnitřního zhroucení kontrastem ve vedení těla i hlasu vyjádřila rozměr osobní tragédie této postavy.

František Strnad se jako Laca pohybuje na samé hranici afektu, a občas ji i malinko nežádoucně překračuje, přesto je jeho láska k Jenůfě sdělena způsobem přinášejícím sympatie diváků. Igor Orozovič v roli Števy je oním nedo-

spělým a nezralým mladíkem využívajícím hlavně radosti mládí, a mezi postavy naddlouho utkvívající v paměti diváků se zcela jistě zařadí i furiantská rychtářka Anny Cónové.

Nepatrnou pihou na kráse celku je občas nesrozumitelný mluvní projev všech účinkujících – pro divadlo nevhodný prostor jeviště i hlediště Divadla Jiřího Myrona si tu vybírá svoji daň.

Ostravská Její pastorkyně nabízí divadlo plné vášně a zároveň upozorňuje na nezdramé podléhání vlivu společenských konvencí, a v tom je největší síla Františákovy inscenace. **(lvs)**